

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **T. T.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 - Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 30. 11. 2018, č. j. 79103/2018/ODSH/14,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 5. 2. 2019 domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 22. 8. 2018, č. j. MěÚ Litomyšl/76482/2018, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“),

kterého se dopustil tím, že dne 21. 07. 2017 v 17:40 hod., na silnici č. I/35, na 161 km, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb, rz: XXX XXXX, který jel ve směru na obec Svitavy, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/hod. a více, naměřená rychlost byla 124 km/hod. Po odečtení tolerance byla jako skutečná nejnižší rychlost naměřena 120 km/hod., kdy v daném místě byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod. Za přestupek byla uložena žalobci pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem.

2. Žalobce nejprve namítl, že se údajný přestupek „prekludoval“, dále uplatnil řadu svých účelových námitek, jak to bývá v případě zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta, zastupujícího klienty MOTORISTICKÉ VZÁJEMNÉ POJIŠŤOVNY v rámci tzv. pojištění proti pokutám, typické. Žalobce namítl, že mu nebylo umožněno prokázat tvrzení o neplatnosti měření rychlosti z důvodu nedodržení návodu k obsluze, poukazoval na to, že došlo k přezutí motorového vozidla na zimní pneumatiky, žalobce „vyčítal“ správním orgánům, že neprovedly jím navrhované důkazy obstaráním vyjádření provozovatele použitého rychloměru – motorového vozidla, k otázce, kdy došlo k přezutí pneumatik a jak byla provedena „kontrola přes tacho“. Žalobce zpochybňoval výpovědi svědků, tj. zasahujících policistů, kteří vypovídali před správním orgánem I. stupně. Zástupce žalobce, jako obvykle účelově, předložil vyjádření Českého metrologického institutu, vadě měření podle jeho názoru nasvědčuje i to, že bylo měřeno „zprava“, pro žalobce je napadené rozhodnutí překvapivé, protože žalovaný odmítl námitku žalobce ohledně provedení kalibrace po přezutí pneumatik ze zcela odlišných důvodů, než správní orgán I. stupně, žalobce byl krácen na možnosti se odvolat, rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, správní orgány se nevypořádaly s jeho důkazními návrhy, např. že změna tlaku v pneumatikách mohla nastat i po údajné kontrole ze strany policistů, správní orgány naložily nesprávně s jeho žádostí o přezkoušení rychloměru. Správní orgány nepostoupily podnět žalobce k provedení přezkumného řízení kvůli zrušení ověřovacího listu k rychloměru pro nezákonnost, měření bylo provedeno skrytě, žalobce žádá, aby tyto námitky byly samostatně posouzeny jako „žalobní bod“. Žalobce spatřuje účelový postup v tom, že „oprávněná úřední osoba chtěla zabránit tomu, aby se žalobce dozvěděl, kdo bude o jeho odvolání rozhodovat“. S ohledem na délku řízení mělo dojít k mimořádnému snížení pokuty. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena k dalšímu řízení žalovanému.
3. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
4. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž

mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).

5. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

6. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s

námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud...“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014, č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

7. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
8. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
9. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může

být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

10. Krajský soud nepřehlédl, že v projednávané věci zastupoval v přestupkovém řízení žalobce zmocněnec Ing. M. J., který podle již konstantní soudní judikatury, a to i Nejvyššího správního soudu, patří k obstrukčně a účelově jednajícím zmocněncům přestupců, kteří jsou v soudních řízeních zastupováni advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem a dále buď v substituci, anebo jako v dané věci přímo advokátem Mgr. Voříškem, „a to *nikoliv náhodou*“ (k tomu blíže srov. rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č.j. 8 As 119/2014-34, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, o zneužití práva ze strany Ing. J. přímo pojednává obsáhle rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-30 atd., dále např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2014, č. j. 30 A 38/2014-45; ke zmíněnému advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a dále srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č.j. 1 As 101/2016-79, a zejména pak ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017-27, v nichž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a mařit je a že jeho postup „*vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání*“, jak uvádí NSS v bodu [22] rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017-27 a dále v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150 je jeho činnost opakovaně hodnocena tak, že maří jednání soudu v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150, a ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, bylo jeho tvrzení vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“, o zneužití práva ze strany Mgr. Václava Voříška svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námitky podjatosti, zahrnující důvod podjatosti ve vedení „složky“ podepsaným soudcem na advokáta Mgr. Voříška, což lze

vyvodit z usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, č.j. Nao 122/2017-136, a další jeho opakované námitky podjatosti uplatněné u zdejšího soudu např. ve věci sp.zn. 52 A 57/2016, přestože mu musel být znám závěr NSS z tohoto usnesení NSS o zneužití práva z jeho strany).

11. Mgr. Voříšek vědomě uvádí nepravdu, když tvrdí například v námitce podjatosti vznesené v řízení vedeném u zdejšího soudu po sp. zn. 52 A 89/2017, že by soudce JUDr. Dvořák při jednání ve věci sp. zn. 52 A 15/2016 přinesl do jednací síně zmíněnou „složku“ s tím, že ji pouze „z dálky ukázal advokátovi“. Naopak tento soudce mu umožnil nahlédnout do veškerých podkladů, které měl v jednací místnosti na stole, přičemž ale zcela nepochopitelně jmenovaný advokát této možnosti nevyužil.
12. Tuto skutečnost potvrdil dokonce již i Ústavní soud v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. II. ÚS 978/18, a to v bodu 21:

„Tvzená podjatost soudce JUDr. Dvořáka vůči druhému právnímu zástupci Mgr. Voříškovi má pak vyplývat zejména z toho, že si soudce na daného advokáta „vede složku“, jejíž obsah je zástupci stěžovatele neznámý a existencí této složky je soudcem zastrašován. Z napadeného rozsudku a současně i z argumentace stěžovatele je zjevné, že zástupce stěžovatele namítá podjatost vůči JUDr. Dvořákovi opakovaně, přičemž v každém takovém případě odůvodňuje námitku podjatosti totožně existencí výše zmíněné složky. Poprvé se těmito argumenty zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69, tj. v řízení, v němž přímo došlo k namítanému jednání, tj. ke sdělení o existenci dané „složky“. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zcela uspokojivě vypořádal s argumentací zástupce stěžovatele a uvedl, že zmínku soudce o dané složce je nutno hodnotit v kontextu opakovaných neomluvených pozdních příchodů zástupce stěžovatele na jednání, které soudce v zájmu zabránění průtahům řízení začal evidovat. Ústavní stížnost označuje za problematické, že stěžovatel nezná obsah složky, která mu nikdy nebyla zpřístupněna. Jak ovšem vyplývá z protokolu o jednání konaného v této věci dne 2. 11. 2016 u krajského soudu, JUDr. Dvořák po přednesu námitky Mgr. Voříškem jej za účelem rozptýlení jeho obav seznámil s tím, co je konkrétně předmětem shromažďování poznatků o něm, uvedl, že se nejedná o formalizovanou složku v pravém smyslu a konkrétně vyjmenoval spisové značky těch řízení, z nichž shromažďoval protokoly o jednání svědčící o pozdních příchodech Mgr. Voříška.“

V bodech 23, 25 a 26 poté Ústavní soud v tomto usnesení poté konstatoval následující závěry:

„Závěr ústavní stížnosti pak otevírá prostor pro úvahy hodnotící jednání zástupce stěžovatele z dlouhodobého pohledu. Dle ústavní stížnosti vyhodnotil Nejvyšší správní soud nesprávně jako obstrukční jednání obvyčejné podání námitky podjatosti, přičemž advokát Mgr. Voříšek nikdy žádné jednání nemařil ani nečinil obstrukce. Ústavní soud zde zdůrazňuje, že zástupce stěžovatele opakovaně podává proti soudci JUDr. Dvořákovi námitky podjatosti zcela stejného obsahu, resp. ve svých podáních neuvádí žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k odlišnému rozhodnutí, než tomu bylo v předchozích případech. Současně zástupce stěžovatele v ústavní stížnosti deklaruje, že bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pominou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vyhrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námitky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje. Nelze tedy

mluvit o „trvající neochotě Nejvyššího správního soudu judikovat, že je JUDr. Dvořák vyloučen ve vztahu k Mgr. Voříškovi“, která produkuje opakovaná rozhodnutí, dle nichž „si veřejnost může učinit negativní úsudek o stavu justice“, jak stěžovatel popisuje v ústavní stížnosti. Naopak je to trvající neochota zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná a konzistentní rozhodnutí soudů, která zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne. Nelze tedy než souhlasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.

Na tomto místě je také vhodné citovat první rozhodnutí zabývající se námitkou podjatosti vznesenou Mgr. Voříškem vůči soudci JUDr. Dvořákovi odůvodněnou zmínkou o výše mnohokrát zmiňované „složce“, tj. rozsudek ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69: „V odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako obiter dictum obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. (...) Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit.“ Avšak s ohledem na výše uvedené je evidentní, že k takovému přizpůsobení ze strany zástupce stěžovatele nedošlo.

Je možno souhlasit se stěžovatelem, pokud jde o tvrzení, že ani není zřejmé, co užitečného by z opakovaného podávání námitky podjatosti jako obstrukčního jednání mohlo vzejít, a je proto na zástupci stěžovatele, aby do budoucna zvážil svá tvrzení o podjatosti soudce JUDr. Dvořáka, neobjeví-li se nové skutečnosti, na jejichž základě by mohly soudy dospět k odlišnému závěru. Při dalším namítání podjatosti JUDr. Dvořáka ve vztahu k osobě zástupce stěžovatele za zcela nezměněných skutkových okolností se jeví možnost úspěchu takového podání jako iluzorní.“

13. NSS již opakovaně ve své judikatuře uvedl, že soudce si může evidovat pozdní příchody advokáta k jednáním u soudu, tedy, i kdyby si kopie protokolů z jednání vedl v nějaké samostatné „složce“, ze kterých vyplývají snahy jmenovaného advokáta narušovat průběh soudních jednání tím, že se ten pravidelně dostavoval k jednání opožděně s různými neakceptovatelnými výmluvami (např. tvrzení o zvýšeném provozu v Praze), tak se nejedná o případ, který by byl oprávněn Mgr. Voříšek přirovnávat k činnosti soudců v období „nacistické diktatury“ či „diktatury proletariátu“, jak tento advokát uvádí v předmětné námitce podjatosti. Navíc jmenovaný advokát již pravidelně k jednání tohoto soudu se nedostavuje, když souhlasí s jednáním bez jeho účasti, takže soudce nemá důvod, aby si vůbec nějakou „složku“ obsahující případnou evidenci jeho pozdních příchodů, narušujících průběhy jednání, vedl.
14. K dalším obstrukčním metodám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška patří i jeho návrhy na odročení jednání ze zdravotních důvodů, ostatně NSS v rozsudku ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017-34 (bod 18) uvedl k tomu následující závěry:

„Nejvyšší správní soud za popsané procesní situace námitku projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce shledal neopodstatněnou. Především ani Nejvyššímu správnímu soudu do současné doby stěžovatel, resp. jeho zástupce nedoložil, že by skutečně dne 21. 6. 2017 byl ošetřen z důvodu akutního onemocnění v Nemocnici na Bulovce, jak sám avizoval. I Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově

JUDr. V. Voříšek, který současně s předložením plné moci vznese námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči témuž soudci krajského soudu, a lze toliko dodat, že přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu, tak v červnu 2017.“

15. Anebo například z již bohaté judikatury NSS hodnotící tyto obstrukční praktiky soud cituje z rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 149/2017-47, následující závěr, obsažený v bodu [12]: *„Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017 - 34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti.“*
16. K hodnocení činnosti Mgr. Václava Voříška jako advokáta při tomto „zastupování“ je třeba uvést i tento závěr, který se k tomu výstižně vztahuje: *„S ohledem na to, že advokáti musí sloužit i zájmům spravedlnosti, dle čl. 4.4 již zmiňovaného Etického kodexu advokátů v Evropské unii platí, že advokát nesmí nikdy soudu vědomě podat mylné nebo zavádějící informace. Obdobně čl. 17 odst. 2 usnesení představenstva České advokátní komory, zveřejněném pod č. 1/1997 Věstníku České advokátní komory, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), ve znění pozdějších usnesení, nesmí advokát "v řízení uvádět údaje, ani navrhnout důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta". Již v nálezu sp. zn. II. ÚS 789/06 ze dne 27. 9. 2007 (N 150/46 SbNU 489), bodě 25, Ústavní soud tato pravidla souhlasně citoval a ani nyní nemá důvod pochybovat o jejich ústavnosti či zákonnosti“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 644/18).*
17. Nelze zároveň nevidět skutečnost, že tento advokát zastupuje v případech, kdy žalobci využili pojištění proti pokutám, což lze zjistit i z toho, že za ně platí soudní poplatek subjekty spojené s osobou P. K., který celý projekt tohoto pojištění řídí a organizuje, přičemž vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (Fleet Control, s.r.o. nabízející toto pojištění na stránkách www.nechcipokutu.cz), v dané věci to byla Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo.
18. K „činnosti“ Motoristické vzájemné pojišťovny uvedl rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39 (bod 37) následující hodnocení: *„Jen nad rámec nezbytně nutného lze doplnit, že v nynější kauze měl stěžovatel ujednán smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejrůznější procesní obstrukce. Jednou z těchto obstrukcí je právě opakované podávání nepodepsaných podání (srov. v bodech [27] a [29] citované judikáty šestého senátu). Osoby spojené touto pojišťovnou“ o povinnosti*

podání podepsat velmi dobře vědí, přesto však zasílají správním orgánům podání nepodepsaná, často, jak tomu bylo i v nynějším případě, službou DopisOnline (srov. k tomu též věc řešenou usnesením rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017-49, věc DopisOnline). Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto pojišťovnou evidentně žádnou pomoc ani poučování ze strany správního orgánu vůbec nepotřebovaly.“

19. Výše uvedené závěry NSS o této „pojišťovně“ potvrzuje i následující případ z praxe zdejšího soudu, který svědčí i o způsobu myšlení a vyjadřování subjektů s touto „branží“ spojených:

V případě řešeném pod sp. zn. 61 A 25/2014 uložil zdejší soud žalobci povinnost zaplatit soudu náklady vynaložené soudem za vyžádání odborného stanoviska od obchodní společnosti RAMET a.s., se sídlem Letecká 1110, Kunovice. Platbu těchto nákladů obdržel soud od Motoristické vzájemné pojišťovny, která v identifikaci platby uvedla toto: „Platba zmrdům z rametu, dle usnesení 61 A 25/2014-207, ve věci Ch. M.“.

20. K hodnocení této činnosti uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, následující výstižné závěry:

„Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci hodnocení osobnosti pachatele správního deliktu však je možné přihlédnout k okolnosti (kterou je ovšem třeba postavit najisto), že již před spácháním deliktu uzavřel smlouvu se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, „poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně nechcipokey.cz).“ Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehodlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postižena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt (samozřejmě nikoli paušálně, nýbrž při zohlednění konkrétního případu) hodnotit jako přítěžující okolnost.“

O tom, že v případě obdobných věcí se jedná o obstrukční praktiky a účelové námitky, které jsou používány uvedenými zástupci zcela cíleně pouze za účelem zbavit odpovědnosti přestupce za jasně prokázané protiprávní jednání, když tito využili pojištění proti pokutám, svědčí i tento jasný závěr NSS:

„11] Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017 – 36 nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P. K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepřehlednění správního řízení a

dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou“, resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Jedním ze znaků těchto profesionálních zástupců je rovněž to, že v řízení před správními soudy jejich „klienty“ zastupuje Mgr. Jaroslav Topol, resp. Mgr. Václav Voříšek (srov. rovněž přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58). Uzavření samotné „smlouvy o pojištění proti pokutám“ je nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30, možné považovat za přítěžující okolnost při ukládání sankce jako zjevný projev neúcty k pravidlům silničního provozu.

[12] Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že s ohledem na výše uvedené může být i procesní postup, byť formálně bezvadný, s ohledem na okolnosti případu označen za zneužití práva. Nejvyšší správní soud přitom dospívá k závěru, že za zneužívající lze označit i postup stěžovatele (resp. jeho zástupce) v projednávané věci.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018-32).

21. K této účelové strategii nesporně patří postup, kdy tento zmocněnec, jako řada dalších takto účelově jednajících zmocněnců (M. V., R. K., K. S. podávají jen blanketní odvolání, když neuvedou žádnou věcnou námitku do odvolání, aby pak žaloba podaná jmenovaným advokátem se jen „hemžila“ věcnými a procesními námitkami, kterými je napadáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a krajský soud je tak v podstatě „pasován“ do role odvolacího orgánu, když žalobce zcela účelově vynechal z posouzení těchto námitek odvolací správní orgán, ač k tomu neměl žádný důvod. Tento účelově zvolený postup podle názoru krajského soudu má za cíl vyhnout se posouzení těchto námitek odvolacím správním orgánem a spoléhá na to, že soud některé z těchto celé palety účelových námitek vyhoví, rozhodnutí zruší, protože soud již ve správním soudnictví nemůže plně nahradit činnost správního orgánu a v případě potřeby zásadního či rozsáhlého doplnění skutkového stavu má soud jediný způsob řešení, tj. zrušení žalovaného rozhodnutí pro tuto vadu řízení [§76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.] a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že bude dosaženo prekluze odpovědnosti za přestupek v důsledku takového postupu. V této strategii se však žalobce mýlí.
22. V dané věci je postup žalobce, zastoupeného jmenovaným zmocněncem a advokátem, nepochybně součástí účelové a obstrukční procesní taktiky, kdy nejprve Ing. J. buď v přestupkovém řízení uvede jen ničím konkrétním nespecifikované pochybnosti a požaduje po správních orgánech, aby prováděly rozsáhlé dokazování, anebo vůbec žádné námítky neuvede, následně je podáno blanketní odvolání a až v soudním řízení se žaloba jenom „hemží“ různými spekulativními úvahami a návrhy na doplnění dokazování. Takový postup vyhodnotil již v minulosti Nejvyšší správní soud jako účelový, např. to naznačil v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, když uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v I. stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci jako účelová“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). Obdobně uvedl NSS v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, že „správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení

před správními soudy posoudit důvodnost námitky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení, před krajským soudem...

23. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43). Rozšířený senát NSS sice v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71 uvedl, že žalobní tvrzení a důkazy v těchto řízeních týkajících se přestupků, uplatněné poprvé až u soudu, nemůže soud odmítnout jako opožděné, nicméně dospěl k závěru, že když soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, které po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sami o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň „*neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutku skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku*“ a dospěje k závěru, že „*správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál*“, tak soud může nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu shledat „*irelevantními*“ či „*nevěrohodnými*“.
24. Přestože zmíněný postup zástupce žalobce považuje krajský soud za zneužití práva, které nepodléhá právní ochraně, když v podstatě pouze účelově v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyly námitky žalobce vůbec uplatněny, soud ve smyslu zmíněného závěru rozšířeného senátu NSS se musel zabývat tím, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, které po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sami o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň „*neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutku skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku*“ a dospěje k závěru, že „*správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71).
25. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která z pravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Pokud podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, nemohla být žaloba úspěšná. Pro věc bylo zejména klíčové to, že důkaz o rychlosti zmíněného vozidla byl pořízen měřícím zařízením, které splňovalo všechny zákonné požadavky a současně bylo ověřeno v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, „*z čehož plyne závěr, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018-19). Ověřovací list je „*veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77).
26. Navíc i z další judikatury vyplývá, že za dostačující podklad lze považovat ověřovací list vydaný metrologickým ústavem a osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřícího zařízení (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015 - 56 atp.).

Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom zabývala i dalšími žalobními tvrzeními, vč. důsledků nedodržení návodu k obsluze (rozsudky ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60), tzv. reflexí (rozsudky ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 71), podhuštěnými pneumatikami, resp. důsledky výměny letních pneumatik za zimní a opačně (viz např. rozsudek ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 44).

27. V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřicí zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, že došlo k výměně pneumatik.“ Stejně tak v rozsudku ze dne 27. 9. 2016,

č. j. 1 As 101/2016 - 77, NSS vyslovil, že „[m]ěřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období.“

28. Součástí obstrukční strategie zástupce a zmocněnce žalobce v rámci zmíněného pojištění proti pokutám, zneužívající právo, je i používání typizovaných námitek. Např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018 - 37, Nejvyšší správní soud poukázal na praxi pachatelů přestupků zastupovaných stejným zástupcem jako v nyní projednávané věci. Mj. uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že pachatelé přestupků spočívajících v překročení maximálně dovolené rychlosti používají „typizované námitky (nedodržení návodu k obsluze radaru, nekonkrétní tvrzení ohledně absence či naopak existence zvláštního dopravního značení v místě měření rychlosti apod.), které jeho zástupce opakovaně užívá v mnoha jiných obdobných případech (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017-30, bod 15, a tam citovaná další judikatura). Za těchto okolností lze opět obecně možno pouze poukázat na nevěrohodnost takovýchto typizovaných námitek a tvrzení. (...) Za této situace Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud považuje stěžovatelem požadované provedení důkazu návodem, resp. výpovědí policistů či znaleckým posudkem za nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovací list rychloměru ve správním spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl technicky plně způsobilý k měření. Záznam o měření je jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti. Námitky stěžovatele proti způsobu měření, vzhledem k jejich obecné a standardizované podobě (srov. výše) nejsou způsobilé výsledek měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné přistoupit k jejich dalšímu ověřování, např. provedením stěžovatelem navržených důkazů.“ Tím spíše i v případě takových účelových a typizovaných námitek, pokud soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, které po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sami o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň „neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutku skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku“ a dospěje k závěru, že „správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál“, tak soud může nově

uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu shledat „*irrelevantními*“ či „*nevěrohodnými*“. Což se stalo i v projednávané věci.

29. Zdejší soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů uvedených v citované judikatuře. To platí tím spíše při zohlednění zcela konkrétních okolností dané věci.
30. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán I. stupně se podrobně zabýval otázkou, zda žalobce spáchal předmětný přestupek a rozhodnutí o vině žalobce vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, opírá se o potřebnou „sadu“ důkazů opatřenou v přestupkovém řízení, přičemž se jedná zejména o tyto podklady: fotodokumentace získaná měřícím zařízením – kalibrovaným měřícím zařízením RAMER 10C, oznámení o spáchaném přestupku, potvrzení o absolvování školení k obsluze měřícího zařízení zasahujících policistů, ověřovací list č. 181/16 k měřícímu zařízení, návod k obsluze měřícího zařízení RAMER 10C, výpis z evidenční karty řidiče, navíc byl proveden výslech zasahujících policistů J. K. a D. P. Z těchto podkladů nezjistil krajský soud, že by vyplynula nějaká důvodná pochybnost týkající se viny přestupce, správní orgány se vypořádaly i s účelovými námitkami zmocněnce, zejména se jednalo o výše zmíněnou typizovanou námitku týkající se správného nahuštění pneumatik policejního vozidla.
31. Správní orgán I. stupně podrobně vypořádal i žalobcem vznesené námitky, mj. i námitky poukazující na nesprávnost provedení měření (vč. těch poukazujících na provedení měření v rozporu s návodem, na podhuštěné pneumatiky policejního vozidla atp.). Žalobci tedy bylo na základě prvostupňového rozhodnutí známo, z jakých důvodů správní orgán nepřisvědčil jeho argumentaci o nesprávném měření rychlosti, resp. z jakých důvodů neprovedl správní orgán I. stupně jím požadované výsledky policistů. Žalobce však proti zcela konkrétní a obsáhlé argumentaci správního orgánu I. stupně nikterak nebrazil. Podal pouze blanketní odvolání, které nedoplnil ani na výzvu správního orgánu. Teprve v žalobě začal zpochybňovat argumentaci správního orgánu I. stupně. Takový způsob obhajoby vyvolává i pochybnosti o její neúčelovosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, či usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71). Dle názoru zdejšího soudu se navíc jedná již o zneužití práva nepodléhající právní ochraně, jak již bylo výše jednou uvedeno.
32. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem považuje krajský soud v souladu s výše zmíněným závěrem vyplývajícím z usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, námitky žalobce za nevěrohodné, účelové, přičemž se jedná již o zneužití práva (argumentace soudu viz výše), proto nebude podrobně „vyvracet“ na první pohled účelové námitky sledující jediný cíl, tj. zbavit účelovým a obstrukčním způsobem, zneužívajícím právo, za existence zmíněné přítěžující okolnosti (tj. pojištění žalobce jako řidiče proti pokutám), zbavit žalobce odpovědnosti za skutečně spáchaný přestupek. Krajský soud již vzhledem k nevěrohodnosti a účelovosti námitek, zneužívajících právo, nemusel podrobně reagovat na tyto námitky, přes tuto skutečnost k nim stručně uvádí následující.
33. Není však povinností soudu prověřovat každou spekulativní námitku, kterou nedokládá žalobce žádným konkrétním a věrohodným tvrzením či důkazem. Správní řízení a tím spíše ani soudní řízení není inventurou všech kroků při zjišťování skutkového stavu a není jeho účelem prověřit všechny různé domněnky, předestřené navíc účelově jednajícími

zástupci, kteří právo jsou schopni zneužívat za účelem zbavení odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek v rámci jeho pojištění proti pokutám. To by ad absurdum mohl zástupce žalobce do žaloby uvést například, že zasahující strážník byl v podnapilém stavu, že na výsledek měření měla vliv sluneční erupce atd. a požadoval by po soudu, aby tyto hypotézy prověřoval a vyvracel. Ostatně takové obdobné námitky s oblibou zmocněnec žalobce Ing. J. v přestupkovém řízení a Mgr. Voříšek a Mgr. Topol v soudním řízení uvádějí a obhajují a je jich již celá, dlouhá řada (podhuštěné pneumatiky či pneumatiky jiného typu na služebním vozidle policie, trojnožka s měřícím zařízením byla nakřivo, žalobci se udělalo špatně a musel zaparkovat atd), což je známo soudu nejen z jeho vlastní rozhodovací činnosti, ale NSS tyto námitky hodnotí už jako tzv. typizované (viz rozsudek ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-37). Danou námitku uplatnil i jiný žalobce v obdobné věci zastupovaný zmíněným Mgr. Topolem, a to např. ve věci vedené zdejší soudem pod sp.zn 52 A 19/2016-97 a NSS ji neuznal jako důvodnou v rozsudku ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42. Žalobce zcela účelově, „typizovaně“, nesprávně a spekulativně tyto hypotetické případy zpochybnění měření uvádí, přičemž musí vědět, že důkazní břemeno k těmto případům nese on a nikoliv správní orgán či dokonce krajský soud. Soud proto považoval za nutné opětovně provést výklad aplikace zásady oficiality v přestupkovém řízení. Ta, jako v jiném správním řízení, znamená, že minimálně důkazní břemeno je na správním orgánu. Avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznámá, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). V případě této skutečnosti o přesunu důkazního břemene se nejedná o žádný subjektivní a nesprávný, či jen „kategorický“ závěr krajského soudu, ale ten vyplývá z již konstantní judikatury NSS a NSS jej dlouhodobě a bez výjimek zastává (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2015, 10 As 124/2015-47, ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42, ze dne 23. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37). Navíc, jak v obdobné přestupkové věci vyslovil Ústavní soud, „*prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu.*“ (srov. rozh. II. ÚS 1050/15 z 31. 5. 2016). A uvedení zástupci zastupující různé žalobce v rámci pojištění proti pokutám to činí zcela obráceně, čili přenášejí důkazní břemeno na správní orgány a dokonce i na soud (a to účelově, tj. aby soud žalované rozhodnutí zrušil a vrátil správnímu orgánu věc z důvodu nutnosti doplnění skutkového stavu a došlo k prekluzi odpovědnosti za přestupek) a požadují, aby byla prokazována jejich nevina na základě jejich spekulativních a nevěrohodných námitek. Naštěstí pro zajištění bezpečnosti silničního provozu a dodržování pravidel silničního provozu těmto zástupcům zejména v soudní praxi jim v drtivé většině případů jejich „právní triky“ nevychází (jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30: „*Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehodlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postižena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou*

respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu.“

34. Požadavek zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 nyní platného správního řádu, zahrnuje povinnost správního orgánu opřít své rozhodnutí o důkazy, které poskytují dostatečný, ucelený a logický obraz pro věc podstatných skutečností. S takto zjištěným stavem musí být seznámen účastník správního řízení, který má možnost vyjádřit důvodné pochybnosti a dosáhnout tak zjištění stavu, který je již z jeho hlediska dostatečný pro vydání rozhodnutí. Pokud by správní orgán vyslovené pochybnosti neodstranil, pak by zjevně porušil povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je však zcela nereálné stanovit správnímu orgánu povinnost zjistit a popsat stav věci tak, aby rozhodnutí obsahovalo odpovědi na všechny případné a nevyslovené otázky či subjektivní pochybnosti (srov. usnesení NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 24/2015-58, bod 34).
35. Na tomto místě soud připomíná jeden případ z již bohaté škály práva zneužívající strategie, se kterým se setkal zdejší krajský soud a zabýval se s ním v rozsudku ze dne 1. 6. 2016, č. j. 52 A 103/2015-69, který musel řešit NSS v rozsudku ze dne 21. 2. 2017, č. j. 8 As 174/2014-36, kdy jiný žalobce byl v přestupkovém řízení zastoupen nezletilou osobou až při soudním jednání, nikoliv v přestupkovém řízení, jak se dalo legitimně očekávat, přičemž předložil zástupce žalobce soudu listinu označenou jako Protokol o uzavření manželství, kterým chtěl prokázat zcela nové, převratné tvrzení o tom, že nezletilá K. Z. nabyla uzavřením manželství na palubě letadla OK-CES letícího na území států Republika Slovinsko dne 29. 8. 2014 zletilosti, přičemž na tomto protokolu jsou podepsány tři osoby – J. K., jako údajný manžel, tj. bratr P. K. již výše zmíněného, K. Z., jako údajná manželka a sám P. K., jako údajný velitel tohoto letadla. Tuto listinu považoval krajský soud za účelově vytvořenou a neprováděl jí dokazování, k tomu NSS ve zmíněném rozsudku uvedl tento závěr: *„I Nejvyšší správní soud považuje Protokol uzavření manželství za právně bezvýznamnou a uměle vyfabrikovanou listinu, jejíž pomocí se stěžovatel, respektive jeho zástupce, pokusil zhatit s právem souladný průběh soudního řízení. Krajský soud důvodně takovému frivolnímu, tj., nestoudnému postupu nepřítakal. Nejvyšší správní soud nezpochybněl právo stěžovatele hájit se v přestupkovém i navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznamená, že by správní orgány či soudy byly povinny praktiky jím zvoleného způsobu obhajoby akceptovat“* (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2017, č. j. 8 As 174/2016-36, body 14 a 15).
36. Je nadbytečné již proto polemizovat se zástupcem žalobce o námitce vznesené pouze v přestupkovém řízení, nikoliv v odvolání, týkající se „přezutí motorového vozidla“. Tato námitka již byla řešena řadou rozsudků NSS a je účelová a byla již výše zodpovězena v rámci uvedených judikátů NSS. Krajský soud není od toho, aby vyvracel každou spekulaci zástupce žalobce, to už není reakce na řádnou žalobní námitku, ale na spekulativní, účelovou, právo zneužívající obranu žalobce. Vyjádření Českého metrologického institutu je v dané věci nepoužitelné, nevztahuje se ke konkrétně provedenému měření, přímo z něj nevyplývá žádný závěr, který by vyvracel již výše zmíněné závěry vyplývající z judikatury NSS a vztahující se k prováděným měřením daným typem měřicího zařízení. Navíc je již notorií, a zástupci žalobce již to musí být jasné, že měřicí zařízení RAMER 10C má automatickou funkci, pokud by byl radar chybně nastaven, nedošlo by k takovému záznamu přestupku a na displeji měřicího zařízení by se objevil záznam „neplatné měření“. Tento závěr potvrzuje i judikatura NSS

(srov. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, a ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). V rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, je uveden tento závěr: „Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“. (tento závěr se vztahuje k danému typu měřicího zařízení).

37. Přes tuto skutečnost stále zástupce žalobce „opakuje“ v obdobných žalobách tuto námitku, ačkoliv mu musí být jasné, že s ní už nemůže uspět. Pokud by bylo měřeno chybně, tedy jak žalobce uvádí, „zprava“ a vozidlo by se nacházelo v levé části snímku, tak by tato skutečnost sama o sobě nemohla „indikovat“ vadu měření, jedná se opět o účelovou námitku žalobce. Žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí je „překvapivé“, že žalovaný odmítl námitku žalobce ohledně neprovedení kalibrace po přezutí pneumatik ze zcela odlišných důvodů, než správní orgán I. stupně. Pokud měl žalobce námitku proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak ji měl uvést v odvolání, a ne jen účelově vyčkávat, až se se svou účelovou námitkou zneužívající právo, v nadsázce řečeno, „předvede“ ve správním soudnictví. Zneužití práva nepodléhá právní ochraně a v daném případě se nejedná o žádnou změnu rozhodnutí orgánu I. stupně, když obě rozhodnutí tvoří jeden celek, v daném případě se stále jednalo o výše zmíněnou účelovou námitku, která již byla řešena konstantní soudní judikaturou NSS. Navíc ani v žalobě zástupce žalobce nepředvedl nic převratného, tedy neuvedl žádnou argumentaci, která by vyvracela závěry žalovaného k této otázce, nemohl tedy být žalovaným rozhodnutím nijak krácen na svých právech, tím spíše, když jednal zcela účelově a nepodal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy se „vymlčel“ v přestupkovém řízení a přesouvá veškerou svou iniciativu a obranu až do soudního řízení. Takovému frivolnímu jednání však zdejší soud nebude poskytovat v případě tohoto zástupce a jeho klientů relevantní právní ochranu, a to v případě těchto účelových námitek a obstrukčního postupu. Správní orgány se nemusely vypořádávat podrobně s námitkami žalobce a s jeho důkazními návrhy, a to tím spíše, když se jednalo o účelové a obstrukční námitky a důkazní návrhy. Správní orgán není povinen reagovat na každou námitku, tím spíše, když je účelového charakteru (srov. argumentace soudu viz výše). Žádné veřejné subjektivní právo žalobce na „přezkoušení“ rychloměru podle zákona o metrologii nemá. Ostatně se jedná ze strany žalobce o typizovanou námitku (viz výše), kterou uplatnil např. v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 52 A 64/2017, a jako již tehdy, tak i nyní, soud zástupci žalobce oznamuje, že se zřejmě neseznámil dostatečně s textem ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož „u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku“. V daném případě žádné důvodné pochybnosti o funkci použitého rychloměru ze strany žalovaného nevznikly a ten nebyl povinen jeho požadavkům vyhovět, navíc žalobce ani v žalobě neuvedl, kdy a jakým způsobem on požádal o přezkoušení použitého rychloměru. Z hlediska dokazování je podstatné, že v daném případě rychloměr byl vybaven platným ověřovacím listem o přezkoušení zmíněného rychloměru, jedná se o veřejnou listinu (k tomu blíže již výše uvedená konstantní soudní judikatura NSS). Krajský soud nemínil respektovat účelové požadavky žalobce, aby zohledňoval nezákonnost ověřovacího listu jako samostatnou žalobní námitku, nebude podrobně vyvracet žalobci jeho ničím nepodloženou úvahu o tom, že měření rychlosti bylo nezákonné, v daném případě k tomu postačuje uvést, že ověřovací

list byl „zákonný“, čili soud nemusel nic zohledňovat, tedy nemusel zohledňovat „nezákonnost“ ověřovacího listu, měření bylo prováděno vozidlem Policie ČR s příslušným měřicím zařízením, náležitě vybavené zařízením pro zastavování vozidel, ani žalobce neuvedl podrobně, proč by mělo být takové měření „nezákonné“. Zdejší soud nebude podrobně vyvracet dvě věty obsahující tuto námitku žalobce, protože si žádnou argumentaci taková účelová námitka ani nezaslouží. Pokud žalobce vznesl námitku proti oprávněné úřední osobě, tak ji mohl vznést v průběhu přestupkového řízení, když ji vznáší až v žalobě, zase se jedná o účelový postup žalobce, z ničeho nevyplývá, že žalobce žádal, kdo bude v jeho věci rozhodovat, a že to mělo v žalobci vyvolat dojem, že oprávněná úřední osoba chtěla zabránit tomu, aby se dozvěděl, kdo jeho odvolání bude rozhodovat. I kdyby tak učinil, nemůže se svou námitkou uspět, ostatně tuto námitku vznášel zmíněný zástupce žalobce i v jiných soudních řízeních a nikdy s ní neuspěl. Přece zástupce žalobce již musí znát právní úpravu týkající se případů, kdy může účinně a nikoliv účelově namítat podjatost úřední osoby, ostatně ani v žalobě žádný relevantní důvod podjatosti oprávněné úřední osoby zástupce žalobce nevznsl. Krajský soud rovněž neuznal důvod, proč by mělo docházet k mimořádnému snížení pokuty, částka 2 500 Kč nebude pro žalobce určité žádným závažným výdajem, tím spíše, když byl přece pojištěn proti placení pokut a příslušný orgán motoristické pojišťovny splní jistě radostně svoji povinnost z příslušné smlouvy o pojištění proti pokutám. Krajský soud rovněž neuznal důvodnou námitku prekluze přestupku, v dané věci žalobce spáchal přestupek dne 21. 7. 2017, promlčecí doba byla v dané věci přerušena v souvislosti s vedením přestupkového řízení a odpovědnost za přestupek tak v daném případě zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání (§ 32 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), tedy v daném případě ani v době podání žaloby 3 roky promlčecí doby od spáchání přestupku ještě neuplynuly a přestupek promlčen nebyl.

38. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
39. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 4. července 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce